ANUNȚURI

• Duminica trecută am fost gazdele primitoare ale unui **grup de mame și copii refugiați din Ucraina** *(foto)*, care au stat la slujba de seară, rugându-se cu noi în limba lor (au rostit plini de emoție *Tatăl nostru* și *Doamne miluiește*). La sfârșit, Giorgiana actrița le-a spus o poveste. Refugiații sunt primiți la mai multe biserici din oraș, spre întărire și bucurie.



• **Copiii de la Școala Sf. Nicolae** (*foto*) au început primăvara cu desțelenirea pământului din curtea școlii, urmând să pună semințe în cele câteva straturi pe care le vor avea în grijă și din roadele cărora se vor înfrupta la vremea culesului. Spor la treabă, hărnicuților!



ȘTIRI

• Sâmbăta viitoare, după Sărbătoarea Bunei Vestiri, în numeroase localități din România va avea loc a 12-a ediție națională a **Marșului pentru viață 2022**. Ediția din acest an are tema „Egalitate, echitate și sprijin – din prima secundă și întreaga viață” și este organizată **cu participare fizică** după doi ani în care a avut loc exclusiv online. (*basilica.ro*)

• Părintele Patriarh Daniel recomandă o serie de **cereri speciale și rugăciuni pentru pace** care pot fi incluse la slujbele bisericești și în rugăciunea particulară. Textul acestora a fost propus de Departamentul Carte de cult al Editurilor Patriarhiei Române și urmează a fi înaintat spre aprobare Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. (*basilica.ro*)

• Mitropolitul Andrei a inaugurat luni **magazinul de prescuri**, produse de panificație și patiserie al Arhiepiscopiei Clujului. Magazinul arhiepiscopiei se numește Artos și comercializează produsele realizate la brutăria cu același nume, înființată printr-un proiect din fonduri europene al Arhiepiscopiei Clujului . (*basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Piotr Dmitrievski - BUNA ÎNȚELEGERE DINTRE SOȚI



Cartea de față, aparținând unuia dintre cei mai apreciați psihologi de familie din Moscova, reprezintă o analiză cuprinzătoare și profundă a problemelor ce se pot ivi într-o căsnicie. Pe de o parte, explică în mod sistematic și extrem de limpede cauzele acestora, pe de alta, oferă soților numeroase soluții și abordări care pot duce la rezolvarea problemelor existente și la o conviețuire aducătoare de bucurie. De asemenea, cuprinde sfaturi chiar și în ce privește cel mai grav deznodământ posibil – cel al despărțirii –, sfaturi ce pot reduce la minimum suferințele și daunele provocate de acesta atât adulților, cât și copiilor.
Se recomandă oricărei perechi care dorește să evite suferințele inutile și să facă din căsnicie un spațiu al împlinirii și mulțumirii sufletești.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 10 (LXXVIII) 20 martie 2022



MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet





> **Omul suferă în singurătate, este într-o stare anormală. Mai ales suferă când e despărțit de Cel cu care a fost în comuniune.**
>
> *Păr. D. Stăniloae*

DORUL, *firescul vieții noastre*

Dorul pe care-l trăiește atât de intens poporul român e pricinuit de imperfecțiunea condiției noastre pământești. (Pr. Stăniloae)

Nu ne este de folos și poate nici nu suntem în stare să catalogăm un neam sau altul după darurile primite de la Dumnezeu. Dar putem și trebuie să înțelegem darurile pe care le-am primit noi, poporul român, să le redescoperim, să ni le facem din nou ale noastre, să le scoatem din uitare. Iar dorul este unul dintre cele mai mari daruri primite de noi în această viață. Cântece, poezii, artă populară, totul e o concretizare a dorului de cel iubit, de părinți, de casă. Iar de aici până la a da adevărata direcție dorului mai este doar un pas...

„Socotind că rodul pomului este ... vrednic de ***dorit****”* – cât își va fi plâns Adam această înlocuire a Singurului vrednic de dorit cu altceva! Oare poruncile date de Dumnezeu mai târziu nu sunt un sprijin în drumul de întoarcere a lui Adam spre Cel dorit? *„Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine... **să nu dorești** casa aproapelui...”*.

În Sfânta Scriptură întâlnim câteva strigăte mari de dor. Iov e cel ce zice: *„Pe El Îl voi vedea și ochii mei Îl vor privi, nu ai altuia. Și de* **do-**

SFÂNTUL CUTHBERT, făcătorul de minuni al Britaniei (20 martie 687)

Sfântul avea obiceiul ca, noaptea, în vreme ce toți ceilalți dormeau, să se retragă pentru a se ruga afară din mănăstire, intrând în apa mării până la gât și rugându-se în ritmul valurilor, cu mâinile ridicate la cer. După mărturia unuia din frați, atunci când ieșea din apă două vidre îl încălzeau cu blana lor. Pustnic retras pe o insulă, Sf. Cuthbert a făcut mereu călătorii prin satele Angliei, străduindu-se să înalțe poporul englez spre căutarea vieții celei veșnice. În felul acesta, a ajuns cunoscut în întreaga țară pentru minunile și darurile lui cele slăvite.



rul *acesta mărunțaiele mele tânjesc în mine*". Iar psalmii abundă în dor, sunt poate cea mai mare plângere de dor a Bibliei: „*În ce chip dorește cerbul izvoarele apelor, așa* ***Te dorește*** *sufletul meu pe Tine, Dumnezeule*"; „*afară de Tine, ce* ***am dorit*** *pe pământ?*"; „*Doamne, înaintea Ta este toată* ***dorirea*** *mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns*".

Apoi, toate epistolele pauline sunt pline de dor, însă cel mai mare strigăt de dor este Însuși al lui Hristos-Dumnezeu: „***Cu dor am dorit*** *să mănânc cu voi acest Paști, mai înainte de patima Mea*".

Dorul e firescul acestei vieți, e cel ce ne ține în viața cea adevărată. Dorul după Dumnezeu s-a așezat în noi odată cu plânsul lui Adam cel alungat din Rai pentru neascultare. Dorul e în lacrimile de pocăință care măcar din când în când, ni se preling pe obraji. Dorul e în constatarea lui Adam și a noastră, deopotrivă, a depărtării de Cel dorit.

În dor omul e singur sau fără cel dorit, dar în același timp nu e singur: e cu cel dorit. Dar cel dorit nu e de față în carne și oase, ci e reprezentat prin dor. Dorul aduce și ține în cel stăpânit de dor chipul celui dorit, dar și o durere, deoarece chipul nu ține cu adevărat locul celui absent și dorit. (Pr. Stăniloae)

Dorul e o conștientizare a propriei stări. Ne dăm seama că vrem altceva și încă nu putem avea. Dar este și nădejde că vom avea, căci dorul ni l-a pus Dumnezeu în inimă deopotrivă cu făgăduința unui Mântuitor. Dorul e minte și inimă în același timp. E *gândirea cu plăcere la ființa iubită, dar îndepărtată;* dar e și *o duioșie, în care inima se topește de dragul ei;* ***e luciditate și duioșie deopotrivă****, stări între care trăiește poporul român. (Pr. Stăniloae)*

Dumnezeu ne-a dat dorul, această durere împletită cu duioșia fără margini a inimii, pentru a ne rupe de cele de aici, pentru a ne îndrepta atenția doar spre Cel ce ne poate umple ființa. De ce? Tot pentru noi, căci: *În dor omul se îndreaptă cu totul spre cel pe care-l iubește. Este cu înțelegere adâncă în acela, dar, în același timp,* ***în dor omul se cunoaște pe sine însuși****, cum nu se cunoaște în afara dorului. Cel ce dorește nu se mulțumește cu preocuparea de interesele sale, se depășește pe sine, dar se cunoaște într-un mod mai deplin. (Pr. Stăniloae)*

Dorul este o rupere din/de cotidian și o întoarcere mereu spre Realitatea cea adevărată. Pe mulți ne sperie această ieșire din ritmul monoton și părelnic sigur al vieții de zi cu zi. Însă Dumnezeu nu este monotonie, nu este întâlnire programată de duminică, ci pară de foc, foc mistuitor. *Iar dorul e „trimis" de Acela. Dorul se ivește pe neașteptate, vine năprasnic și fierbinte, vine ca vântul, pentru că este legat de dragoste, care circulă ca gândul. (Pr. Stăniloae)*

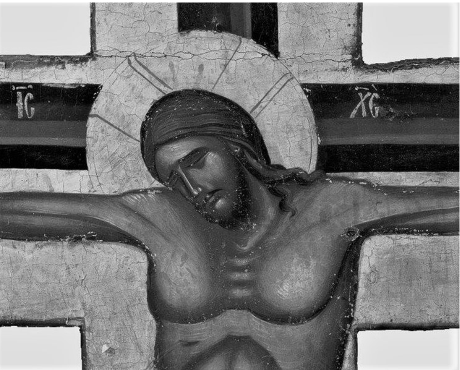
Omul a descoperit scăparea prin dor. Dorirea Celui preadorit nu este doar o jale fără speranță de împlinire sau o tristețe care te aruncă într-o apatie egoistă față de Realitate, ci este o descoperire, o regăsire, o aflare din nou. ***Dorul descoperă taina negrăită a persoanei iubite****. În dor te descoperi fără să te realizezi. În el aștepți prezența persoanei dorite ca să te realizezi. (Pr. Stăniloae)*

Dorul ne-a fost dat ca stare firească, normală a vieții de aici. *Dorul e un intermezzo, nu e o stare definitivă. Nu se poate concepe nici permanentizarea lui, neîncheiată prin unirea deplină, nici stingerea lui și împăcarea cu eterna despărțire. (Pr. Stăniloae)* Suntem aici și totuși nu suntem de aici, căci dorim altceva, Îl dorim pe Dumnezeu Care nu este din lumea aceasta.

Dorul se dorește, se caută, se cere. Dorul e lărgire neîncetată a inimii. Dorul e mereu înnoire, împrospătare a inimii. Dorul e viața trăită altfel, trăită în Dumnezeu. Dorul e firescul vieții creștinului aici. Fiecare om are felul lui unic și minunat de a-i fi dor. Pe acesta trebuie să-l redescoperim zi de zi, în lucruri mici și în lucruri mari, căci la o astfel de inimă se uită Dumnezeu. *„Dă-ne nouă a ne împărtăși cu Tine mai adevărat în ziua cea neînserată a Împărăției Tale!"*

ÎMPĂCARE

Teodosia (Zorica) Lațcu

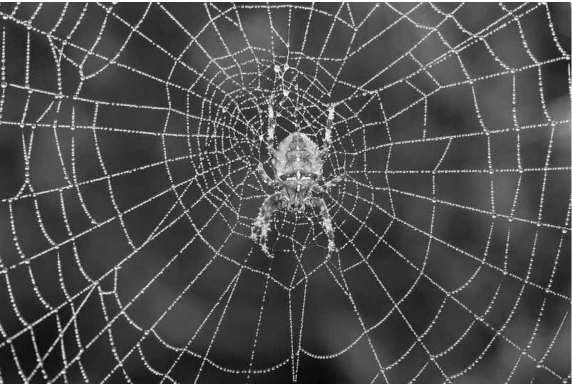


Cu sufletul spre Domnul am strigat:
„Iisuse al meu de pacea Ta mi-e sete.
Mă ține lutul meu, de lut legat,
Și-n van vrea fierea lumii să mă-mbete.
Spre Tine merge dorul meu întreg,
La Ține-mi este orișice dorire.
Ci lasă-mă de lut să mă dezleg,
Să vadă sufletu-mi a Ta mărire.

Mi-e sete de odihnă, Doamne-al meu,
Mi-s mâinile și tălpile o rană.
Din coastă sânge-mi picură mereu,
În drumul de păcat și de prihană.
Primește-mi, Bune, sufletul stingher,
Găsește-mi Însuți locul de hodină,
Mă lasă astăzi să mă-nalț la cer,
Dezleagă-mă de haina mea de tină"...

(fragment)

Mari sunt lucrurile **Domnului!**



Una dintre multele taine ale biologiei este felul în care o făptură atât de mică și nerațională precum păianjenul este în stare să țeasă pânza în mod sistematic și elaborat, cu o uimitoare eleganță, complexitate și precizie geometrică. Și pentru a face acest lucru și mai minunat, trebuie să spunem că această creatură țese fără să vadă, folosindu-se doar de simțul tactil.

Cercetările recente au dat la iveală că îndemânarea păianjenului se datorează unui **sofisticat algoritm interior**. Astfel, au fost analizate comportamentele acestor insecte în timpul țeserii pânzei, precum și care părți motorii sunt implicate. Nu a fost ușor, întrucât majoritatea păianjenilor lucrează în întuneric și prin mișcări rapide și coordonate ale tuturor celor 8 picioare.

Oamenii de știință au pus la lucru șase astfel de insecte, mici cât vârful degetului, și le-au înregistrat mișcările cu camere infraroșii de mare viteză. Au fost filmate milioane de mișcări, iar apoi au fost derulate, cadru cu cadru.

Una dintre descoperirile esențiale ale acestei munci a fost faptul că toți cei 6 păianjeni au efectuat mișcări similare în timp ce țeseau pânza. Și chiar dacă structura finală era diferită, algoritmul de lucru al fiecărui păianjen era același. Păianjenii se folosesc de aceleași reguli, care sunt înscrise în codul lor genetic.

Așadar o creatură atât de mică are înscrisă în ea un algoritm extrem de complex, ce uimește mintea omenească. Întrebarea ce a urmat în chip firesc a fost: „Care este originea acestei informații matematice extraordinare?". Singurul răspuns este: Dumnezeu cel Atotputernic, Care a înzestrat toate făpturile, oricât de mici, cu incredibile sisteme de viață.

Astfel se întărește și prin descoperiri de genul celei de mai sus, cuvântul Apostolului: „*Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înțelegându-se din făpturi, adică veșnica Lui putere și dumnezeire, așa ca ei să fie fără cuvânt de apărare*".

(articol tradus din revista creștină științifică „*Date și fapte*")



Din istoria Imnului Acatist

Imnul Acatist este cel mai probabil un imn condac compus în a doua jumătate a **veacului al V-lea**, iar unul din cele două tropare, arhicunoscutul „Apărătoarei Doamne", îi aparține, cel mai probabil, Sfântului Gherman al Constantinopolului. Această parte introductivă a fost adăugată după asediul de la 7 august 626, iar sensul inițial al cuvintelor era mulțumire adusă de cetate Maicii Domnului, pentru izbăvirea concretă din primejdia cuceririi de către perși: „*Generalissimei apărătoare, ca una ce am fost izbăvită din lucruri cumplite, cele de biruință îți aduc ție, Născătoare de Dumnezeu, ca niște mulțumiri, eu, cetatea ta. Ci ca una ce ai stăpânire nebiruită, din tot felul de primejdii slobozește-mă, ca să strig ție: Bucură-te Mireasă nemiresită!*"

Cea mai veche traducere românească tipărită a Acatistului Bunei Vestiri aparține Sfântului Dosoftei, mitropolitul Moldovei, și a văzut lumina tiparului în anul **1673**. Lucrarea este însoțită în același volum de canonul din Sâmbăta Mare și alte rugăciuni, traduse toate din limba slavonă, precum aflăm din pagina de titlu.

Textul troparului era următorul:

Porunca dată cu taină luînd în minte, în casa lui Iosif stătu de pripî, cel fără de trup grăind ceii necercată de nuntă, Cela carele plecî cu pogorîria ceriurile încape neschimbat tot întru tine. Pre Carele și văzînd în zgăul tău că luî chip de șerb, mă sîesc a striga ție: Bucură-te nevastă nenevestită!

Golgota neamului



BASARABIA

SECOLULUI XIX

- lacrimi românești -

Între două invazii rusești din sec. XIX, ne oprim un pic pentru a aminti suferința basarabenilor ca urmare a ocupării acestei părți de pământ românesc de către Imperiul țarist.

Scriam într-un articol precedent despre ostilitatea cu care au fost întâmpinate armatele rusești și bucuria la plecarea lor. Însă Basarabia a trebuit să se obișnuiască cu gândul și cu prezența înstrăinării de frații lor timp de 100 de ani.

Ce s-a întâmplat cu ei în această vreme de Golgotă? Căci Golgotă a fost veacul prin care au trecut. Deși părea plin de miere la început, ocupantul a încercat curând să-și impună limba și obiceiurile. Însă basarabenii au rezistat cu încăpățânare, cu riscul de a pieri. Un călător din anul 1820 scria că locuitorii *„fără a fi vinovați de cel mai mic delict, sunt aruncați în închisoare, prădați, bătuți și arși de vii."*

Boierii români îi scriau țarului la 2 ani de la ocuparea Basarabiei: *„Dă-ne buna viețuire, dăruiește-ne nestricare obiceiurilor și a pravililor, miluiește-ne cu mărime sufetului și a iubirei tale de oameni ..., fii milostiv a vede că moldovenii sunt plini de credință".*

Astfel că rușii au trebuit să recunoască din primul an, 1812, limba română ca limbă oficială a noii gubernii. Însă reprezentanții țarului nu stau deoparte. Încep persecuțiile unor oameni care descoperă și își arată acum și mai mult limba, portul, poezia, cântecele.

O parte dintre basarabeni iau **drumul exilului.** Trec Prutul și își caută un rost între frații din țară. În același timp, Petersburgul începe o politică de **colonizare** a Basarabiei cu populații rusofone, fidele imperiului. Dacă, în momentul anexării din 1812, populația Basarabiei era aproape în întregime românească, în 16 ani, românii reprezentau 72%, iar în 1844 – 59%. La jumătatea sec. XIX, limba română este scoasă din școli cu totul, iar după 1870 și din biserici.

Pe de altă parte, rușii **au încercat subjugarea basarabenilor prin intermediul Bisericii**. Ortodoxia românească pașnică s-a lovit de un demers agresiv, îndeosebi după ce Biserica Ortodoxă Rusă a devenit un instrument fidel al statului, o portavoce a ideii imperiale ruse. Din păcate, atunci, ca și azi, au fost mulți care s-au dat drept ocrotitori ai Ortodoxiei și ai ortodocșilor, dar care s-au vădit a fi lupi îmbrăcați în piei de oaie. Basarabenii au învățat cu timpul să nu-și pună încrederea în oameni, indiferent de declarațiile lor. Din păcate, rusificarea Bisericii prin ținerea slujbelor doar în limba rusă a însemnat îndepărtarea unei bune părți a populației de ea.

Deși au încercat să-l atragă de partea lor, rușii nu au reușit acest lucru cu primul Mitropolit al Basarabiei ocupate, Gavriil Bănulescu-Bodoni. Mai mult chiar, el a luptat pentru deschiderea unei tipografii eparhiale și publicarea de cărți religioase în limba română. Mitropolitul a înființat în 1813 un Seminar teologic la Chișinău. Dar românitatea care creștea în sânul său a deranjat puterea țaristă, astfel că **au schimbat conducerea, profesorii și limba de predare în câțiva ani.**

Un preot român mărturisea despre urmările acestei deznaționalizări:

„Poporul nostru a avut unde primi lumina lui Hristos, dar n-a avut cine s-o predea. Că preoții lui au fost un clopot fără limbă, care nu suna. O parte de preoți au fost ruși și de fel nu cunoșteau limba poporului, iar altă parte deși au fost moldoveni, graiul l-au pierdut pe băncile seminarului. Că pe ei de mici copii îi răpea de la sânul poporului și ținându-i în străinătate 12-15 ani îi întorcea poporului străini și muți. Aceștia prindea a vorbi și a gândi numai rusește. Bine era, dacă preoțelul tânăr găsea în parohia sa pe vreun dascăl bătrân, că în fața lui părințelul dobândea un profesor de limbă română de la care se româniza și cuvânta în biserică."

Despre situația în care a ajuns Biserica după un veac de rusificare, dau mărturie chiar reprezentanții ruși:

„Masa principală a populației nu înțelege limba rusească bisericească. De aceea slujba când se face slavonește, moldovenii stăteau în biserică neînțelegând, iar apoi au început să se dezvețe de a merge la biserică și apoi s-au oprit cu totul în dezvoltarea religioasă, au început să cadă mai mult în vicii și superstiții."

Armata a fost un alt chip prin care s-a urmărit rusificarea basarabenilor. După 1874, tinerii români au fost obligați să-și satisfacă serviciul militar, de care fuseseră scutiți mai înainte, ceea ce avea ca urmare plecarea lor pentru șapte ani din Basarabia, de cele mai multe ori în regimentele din Extremul Orient. Mulți dintre ei **plecau ca români și se întorceau „pe jumătate ruși"**. Și probabil acest instrument ar fiavut sorți de izbândă, cum s-a și întâmplat în alte regiuni sau cu alte etnii, dacă ar fi existat o perioadă mai îndelungată.

Asceți din lume



Blondina Gobjilă

- pe crucea vieții cu Hristos-

Blondina s-a născut la 24 februarie 1906 în satul Grușenți din Basarabia, tatăl său fiind preot. De la vârsta de șase ani începuse să citească, cânta în strană, cunoștea rânduiala Utreniei, știa pe de rost Sfânta Liturghie. După absolvirea gimnaziului a ajuns profesoară pentru clasele I-VII. La vârsta de 20 de ani s-a căsătorit cu inginerul Gheorghe Gobjilă, aducând pe lume un fiu, Vladislav - Slavcic.

Încercările și suferințele ei au început după ocuparea Basarabiei în 1941 de către URSS, familia ei nereușind să se refugieze în România. Mai întâi a fost arestat soțul ei, fiind acuzat că este „dușman al poporului", apoi au închis-o și pe Blondina. A scăpat numai copilul lor, pe care au reușit să-l ascundă la o rudă.

Tânăra femeie a fost trimisă în Siberia. Umilințele și bătăile de la anchete, transportul cu trenul în vagoane supraaglomerate, lipsa hranei, marșurile forțate prin ploaie sau geruri de minus 50 de grade, munca extenuantă în condiții inumane, somnul de doar două-trei ore pe noapte nu au reușit să o doboare în cei 15 ani petrecuți în lagăre sau în domiciliu forțat. Iată o întâmplare din viața mamei Blondina, relatată chiar de ea, care arată cum Dumnezeu a întărit-o în încercări:

„Într-o noapte am visat că la gemulețul acela mic a apărut Mântuitorul cu coroana cu spini pe cap, răstignit pe Sfânta Cruce. Și din cap în jurul coroanei șiroia sângele, iar Iisus mișca capul la dreapta și la stânga, a durere, și atunci curgea sângele mai mult. Eu am vrut să merg să-I șterg rănile, să-I opresc sângele, iar Iisus mi-a zis: «Vezi cât sufăr și Eu pe nedrept, nevinovat!?» M-am trezit! Da, m-am trezit din somn, dar eram alta! Iisus îmi dăduse liniștea, puterea, pacea, și o mângâiere de nedescris. Acest vis m-a urmărit toți anii de închisoare și de Siberie și toată viața. Asta o spun și acum după ce am ieșit din închisoare, că El, ***Iisus, m-a sprijinit și m-a întărit în toate chinurile și necazurile ce am trecut prin închisoare și prin lagăr și după ce am ieșit de acolo."***

Blondina se ruga fierbinte lui Iisus. Rugăciunile au ajutat-o în momentele cele mai dificile. Când au arestat-o avea 36 de ani și cântărea 96 de kilograme. După eliberarea din exil, la vârsta de 50 de ani, arăta ca o bătrână de 70 de ani și avea doar 45 de kilograme.

Când a fost pusă în libertate, s-a întors în Basarabia, la niște rude din regiunea Cernăuți. În 1957 a primit pașaport ca să poată pleca la fiul ei în România. Dar nici acolo Golgota nu s-a terminat. Nora ei, care era atee convinsă, nu-i dădea voie să meargă la biserică. Într-o bună zi fiul i-a spus: *„Alege: ori pe Dumnezeu, ori pe noi. Îți dăm un termen de trei zile"*. Mama Blondina i-a răspuns: *„Voi mie să nu-mi dați trei zile ca să-L aleg pe Dumnezeu.* ***Eu pe Dumnezeu Îl am întotdeauna."***

Rămânând pe drumuri, fără adăpost, s-a hotărât să meargă la Iași. Dis-de-dimineață, când se deschidea Catedrala mitropolitană din Iași, ea era acolo și stătea la toate slujbele, lângă moaștele Sfintei Parascheva. Mama Blondina scria acatiste ale mai multor sfinți și se ocupa de organizarea hramurilor bisericilor din Iași, fiind o apropiată a celor aflați în nevoi.

La Iași, Mama Blondina s-a întâlnit în Iași cu foști cunoscuți din tinerețe și care făceau parte din înalta societate. Aceștia au judecat-o căci ea, fostă profesoară, ajunsese să facă curățenie în curtea Catedralei mitropolitane. Replica acesteia a fost: ***„Mie nu îmi este rușine să spăl picioarele Mântuitorului Hristos".***

Mama Blondina se ruga să moară de cancer, căci socotea că moartea de cancer e moarte martirică. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea. Mai întâi s-a îmbolnăvit, apoi a fost operată, iar la 24 mai 1971 a trecut la Domnul. Înainte de moarte a rugat-o pe o prietenă să-i transmită fiului său testamentul ei: *„Să nu uite de Dumnezeu și să-și crească fiica în credință"*. Fiul, care n-a vizitat-o cât a fost bolnavă, a venit la înmormântare și plângea în hohote, văzând câtă lume s-a adunat s-o conducă pe mama sa pe ultimul drum. El a exclamat cu mare regret: *„Atâta lume a prețuit-o, numai eu n-am știut s-o prețuiesc!"*.

Viața și suferințele mamei Blondina ne sunt cunoscute din însemnările ei, publicate după 30 de ani de la mutarea sa la Domnul, în volumul *„Suferințele Mamei Blondina, o martiră a Siberiei"*.

Mormântul mamei Blondina se află în Cimitirul „Eternitatea" din Iași. Ea a rămas în inimile celor care au cunoscut-o drept o martiră a zilelor noastre, o pildă vie de bunătate, credință și jertfelnicie. Deși nu a avut un sfârșit mucenicesc propriu-zis, aceasta și-a închinat viața lui Hristos, mărturisindu-L prin smerenie și suferință.

Să avem rugăciunile sale!

I.G.

Interviul săptămânii

Din inimă și DIN VIAȚĂ

Săptămâna trecută am avut bucuria să fie în mijlocul nostru pentru câteva zile dl. ***CONSTANTIN BEU, ctitorul*** *Bisericuței și principalul sprijinitor al Școlii Sf. Nicolae, dar și al altor lucrări de folos din obștea noastră. L-am văzut cu toții stând la locul ce se cuvine, din Sf. Altar, dar și purtând în mâini icoană, în Duminica Ortodoxiei. Pentru a-l cunoaște mai bine, l-am rugat să ne spună câteva cuvinte. Am aflat un suflet cald, plin de modestie, dar și de credință tare.*



Când am venit la slujbă în prima zi, mi-au zis să stau pe un scaun din Altar. Și am zis că eu vreau să văd ce face preotul, să fiu în față, în biserică. Dar când m-au dus totuși în Altar și am văzut cum e, am zis că acolo vreau să rămân. Altfel e totul de acolo, mai ales în timpul Epiclezei.

Sunteți în largul dvs cu termenii teologici...

Am citit toate cărțile „*Ne vorbește Părintele Cleopa*" de două ori și acum le-am început a treia oară. Părintele Cleopa e mare! Dă o pildă de-a Mântuitorului și apoi o interpretează în șapte feluri ca să o înțelegi. Trebuie să fi greu de cap să nu pricepi cum explică. Vorbește de rugăciunea minții pe înțeles. Am citit și „Cărarea Împărăției" a Păr. Arsenie, dar mi-a fost greu să pricep unele cuvinte. Însă părintele Cleopa lămurește tot pe înțelesul oamenilor.

Acum, în epoca telefonului, dumneavoastră citiți...

Telefonul meu are de toate, dar nu-l folosesc decât să sun și să fiu sunat. Dar îi văd pe cei mici, mereu cu ochii în telefon. Trebuie să-i înveți de mici frica de Dumnezeu și să știe și de bătaie, când e nevoie. Frica și învățătura de Dumnezeu trebuie să fie în sufletul copilului de mic!

Dar când aveți timp să mai citiți?

Când am ceva timp liber, citesc. Sunt curios să citesc. Dimineață mă întâlnesc cu oamenii la lucru, fac analiza și apoi îmi iau o carte de rugăciuni și citesc. Apoi plec la lucru. Rugăciunea minții când pot, așa cum a explicat părintele Cleopa.

Cum ați început afacerea dvs.?

Am fost șef de atelier la Uzinele Grivița. Reparam locomotive, inclusiv locomotivele speciale ale lui Ceaușescu, deci mare răspundere. Apoi, după Revoluție, s-a întâmplat o ocazie să-mi fac propria firmă de reparații de locomotive și m-am dus la părintele Pimen de la Cernica - duhovnicul meu de atunci - să-l întreb dacă să mă privatizez sau nu. Zice el: fă-o. Dar ce faci cu banii? Câte o casă la copii.

Dar n-a fost așa ușor. M-au acuzat că am furat piese din depou pentru firmă și m-au dus la poliție. Dar a fost de la Dumnezeu că eu scriam tot inventarul și s-a constatat că nu lipsea nimic. Am trecut prin multe...

> **„ Când mă întreabă cineva: pe cine ai ca asociat la firmă?, îi răspund: pe Dumnezeu!**

De la casele copiilor ați ajuns la biserici...

Da. În anii '90 m-am întâlnit cu pr. Ștefan și cu preoteasa Maria, Dumnezeu să o ierte, și ei m-au întrebat dacă nu vreau să-i ajut să facă o biserică, aici la Arad. Și am zis: facem! Pe atunci nu aveam bani mulți, căci comenzile ni se plăteau prin compensare (ne dădeau mașini, etc. și trebuia să le vând eu ca să avem bani).

De unde dragostea aceasta de Biserică? Din familie?

(Ochii i s-au umezit.) Anul trecut am avut un mic AVC și am rămas cu o sensibilitate, când aud de părinți, de religie...

Noi suntem de loc din Apoldu de Jos, județul Sibiu. Bunicul meu a trecut cu oile în Dobrogea și a rămas acolo, în fostul sat Zizia, actual A. Saligny... Era cioban, ca părintele Cleopa. A avut 1000 de oi și au venit comuniștii, i-au luat toate oile și câteva sute de hectare de pământ. Când au venit și au făcut colectivizarea, au pus în fruntea cooperativei pe cel mai bețiv om din sat.

Nu pot să-i sufăr pe comuniști: au fost atei, au dărâmat biserici, au omorât călugări. Nu sunt împotriva poporului rus. Rușii sunt foarte credincioși. I-am văzut când am fost la moaștele Sf. Spiridon. Mulți, disciplinați, conduși de un părinte. Și au început să facă slujbă, cântând toți. Dar conducătorii lor numai la asta se gândesc – cum să mai cucerească ceva. Deși țara este plină de bogății, le-a dat Dumnezeu o țară cât două continente, și tot nu le ajunge.

Apropo de Sf. Spiridon, am fost de mai multe ori în Corfu, la moaștele sale. Și mi-a plăcut când am citit despre el, cum a fost la primul Sinod Ecumenic. S-a pregătit pentru plecare și a spus slujitorului să înhame caii la căruță ca să meargă la Niceea. Însă dimineață vine sluga și îi zice: Părinte, caii au amândoi capetele tăiate! Ereticii făcuseră aceasta, ca să nu ajungă Sf. Spiridon la Sinod, că îl știau că are cuvânt puternic. Atunci Sf. Spiridon a zis slugii să pună capetele lângă cai și a făcut rugăciune. Însă sluga, de emoție, a încurcat caii și a pus capul negru lângă calul alb și invers. Iar când caii au înviat, erau cu capetele invers. Și așa a mers Sf. Spiridon la Sinod.



Să revenim la înaintașii dvs.

Tăticul a trăit greu sub comuniști, că nu avea meserie, era și el cioban. I-au mai rămas 50 de oi, dar s-a îmbolnăvit și a murit. Eu, la 14 ani, a trebuit să am grijă de oi (și ale noastre, și ale altora), stăteam cu ele pe câmp, și în frig, și în ploaie. Abia apoi m-am dus la liceu.

Mămica nu prea era cu biserica, dar pe noi, copiii, ne ducea, ne punea și să postim. Din satul nostru mergea cineva la mănăstirea Cernica, așa că m-a luat și pe mine când am avut 9 ani. De atunci am avut ca duhovnic pe părintele Pimen Georgescu până când a adormit, în 2012 (*părintele Pimen a fost monah la Cernica timp de 80 de ani, fiind unul dintre marii duhovnici de acolo, dar și dintre cei mai buni cântăreți de muzică psaltică. A trăit 99 de ani – n.n.*). Îi ziceam tata-părintele. Liceul l-am făcut în București și de câte ori aveam nevoie, mergeam la părintele Pimen. Mă împrumutam să am bani de autobuz și mergeam la Cernica. El era aspru, dădea canoane, nu ca acum.

Am înțeles că sunteți un casnic al Sf. Munte Athos.

Am mers de multe ori până a început pandemia.

Aveți un loc de suflet acolo?

Prodromu! L-am prins și pe Păr. Petroniu Tănase, era stareț, ne dădea cuvinte de învățătură. Mult mi-a plăcut și la Vatopedu. Participam la toate slujbele, până dimineața. Am fost o dată și la Simonopetra, unde este mâna Sf. Maria Magdalena. Am fost de câteva ori în Sf. Munte și cu nașul meu, pr. Petru Vamvulescu.

Prima dată am ajuns la Marea Lavră. Era acolo un părinte român deosebit, Iulian. Ne-a explicat tot despre Sf. Munte, cum s-a înființat, cine a construit biserica. Și l-am întrebat: Nu vă e greu să stați aici? De ce nu mergeți la Prodromu, unde sunt români? Iar el răspunde: Unde credeți că vă puteți mântui mai ușor? Unde este mai ușor sau unde este mai greu?...

Vă mulțumim și vă așteptăm să vă întoarceți la Bisericuță de câte ori veți putea!

Mintea și limba

De multe ori pierdem toată osteneala noastră și toată fapta bună, dacă nu păzim două lucruri: mintea și limba. Că **tot păcatul se începe de la minte, de la gând și toată fapta rea se exprimă întâi prin limbă**. Zice Mântuitorul că din prisosința inimii grăiește gura. Și Solomon zice: Mai bine este a cădea de la loc înalt, decât a cădea prin limbă. Ferească Dumnezeu! De aceea trebuie mare băgare de seamă.

Limba este organ cu care lăudăm pe Dumnezeu, la fel și mintea. Dar vrăjmașul le ia pe amândouă aceste organe: mintea o întunecă cu gânduri rele și limba cu cuvinte rele. Și atunci omul devine unealta vrăjmașului, că și gândurile lui sunt spurcate, și limba și cuvintele lui. Trebuie mare băgare de seamă.

Dumnezeu nu ne-a făcut să fim muți. Ne-a dat limba să vorbim. Dar ceea ce vorbim, să fie spre slava lui Dumnezeu și ceea ce este de trebuință. Deci când vedem că începem a vorbi de rău pe altul, să stăm pe loc, că semănăm scai, și îl duce vântul în mai multe inimi. Să băgăm de seamă!

Părintele Cleopa Ilie